

ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ ΑΠΕΡΓΙΑΚΩΝ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΩΝ

Πολλά και χρήσιμα συμπεράσματα μπορούμε να βγάλουμε από τις τελευταίες απεργιακές κινητοποιήσεις των εργαζομένων και του Κλάδου μας. Θά ήταν λάθος όμως να τις δοῦμε ξεκομμένες από τη γενικότερη κατάσταση του συνδικαλιστικού κινήματος στην Ελλάδα, όπως διαγράφεται σήμερα.

Μία συνολική άθροιση των εργαζομένων που πήραν μέρος στη διαδικασία που κατέληξαν στο Συνέδριο της Γ.Σ.Ε.Ε., αλλά και σ' αυτά τα διαγραμμένα ή εκτός Γ.Σ.Ε.Ε. σωματεία θά δείξει ότι ὅτε το 20% του συνόλου των εργατοϋπαλλήλων μας δέν είναι οργανωμένο σέ σωματεία. Αν λάβουμε ὑπόψη μας ότι ένα μεγάλο μέρος των εργαζομένων, ἄν ὄχι τό μεγαλύτερο, που πήραν μέρος σ' αυτές τις διαδικασίες ἀνήκουν εἴτε στόν Ο.Τ.Ε., εἴτε στη Δ.Ε.Η. Τράπεζες ἢ στην Ὀλυμπιακή, τότε ἡ κατάσταση στη "καθαρή" ἐργατική τάξη (βιομηχανικοί ἐργάτες-οἰκοδομοί), δέν είναι καθόλου εὐχάριστη.

Υπάρχει ἀκόμη ὁ ἐργατοπατερισμός, ἡ πρακτορευση τοῦ Συνδικαλιστικοῦ Κινήματος καί ὁ κυβερνητικός συνδικαλισμός που βρίσκεται σέ πλήρη ἀνθιση. Τά σωματεία σφραγίδες δίνουν καί παίρνουν (ἀκόμα δέν ἔχει τελειώσει τό κοντρόλ στά 70 σωματεία, γιά νά δοῦμε ἐπιτέλους πῶς εἶναι).

Τό ἐπίπεδο συνείδησης τοῦ Συνδικαλιστικοῦ Κινήματος βρίσκεται πολύ χαμηλά ἀφοῦ ἀκόμα καί προοδευτικές παρατάξεις δέν προσπάθησαν μέχρι σήμερα νά τό πολιτικοποιήσουν πραγματικά. Νά τοῦ δώσουν σαφή ταξικό χαρακτήρα, ἀλλά τό μόνο που ἐπέδιωκαν καί ἐπιδιώκουν εἶναι ἡ ὀργανωτική χειραγώγησή του πάνω σέ καθαρά φιλαθλη βάση, χωρίς νά βλέπουν ὅτι ἀκόμα καί γιά τά στενά τους παραταξιακά συμφέροντα εἶναι προτιμότερα τά μαζικά σωματεία κι ἄς τοῦς λείπει ὁ ὀργανωτικός ἔλεγχος, μιά καί μακροπρόθεσμα εἶναι δυνατό μέ τις θέσεις καί τή συνέπειά τους νά κερδίσουν καί παραταξιακά τις ἀδιαμόρφωτες, ἀπό τήν ἰδεολογική σκοπιά μάζες που προσεγγίζουν τά σωματεία. Καί αὐτά βέβαια μέ τή προϋπόθεση πῶς ἔχουν θέσεις καί συνέπεια.

Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἀντίληψης γιά τό Συνδικαλιστικό Κίνημα ἦταν οἱ δύο συγκεντρώσεις τῆς 1ης τοῦ Μάρτη γιά τή Πανελλαδική ἀπεργία, που στέρησαν τοῖς εργαζόμενους ἀπό μία πραγματικά δυνατή ἀπεργιακή ἐκδήλωση.

Ἄν σταθοῦμε κριτικά ἀπέναντι στις δύο συγκεντρώσεις, ποιοτικά (ὡς πρός τή σύνθεση) καί ποσοτικά (ὡς πρός τόν ἀριθμό), ἡ συγκέντρωση που ὀργάνωσε ἡ Συντονιστική Ἐπιτροπή τῆς Κοινῆς Ὠφέλειας, εἶχε πράγματι τά γνωρίσματα τοῦ μαζικοῦ συνδικαλιστικοῦ χώρου.

Μά οἱ ἐκτιμήσεις δέν μποροῦν νά σταματήσουν ἐδῶ. Πρέπει νά μάς προβληματίζει τό θέαμα τῆς ἀπομαζικοποίησης που παρουσίασαν καί οἱ δύο συγκεντρώσεις καί ἀκόμη ὅτι σέ περίοδο ἐντεινόμενης οἰκονομικῆς κρίσης ἔχουμε μή μαζικά σωματεία.

Εἶναι φανερό πῶς οἱ εργαζόμενοι ἔχουν ἐκτιμήσει ὅτι δέν εἶναι σέ θέση τά σωματεία τους νά κάνουν ἀγῶνες· ἔχουν ἀπογοητευθεῖ. Δηλαδή μιά κυβερνητική ἐπιδίωξη, ἕνας στόχος τῆς ἐργοδοσίας πετυχαίνει καὶ δυστυχῶς πάρα πολλές φορές μέ τήν εὐθύνη κύρια τῶν προοδευτικῶν συνδικαλιστικῶν φορέων.

Τά συνεχῆ "καπελώματα", ἡ ἀρνηση τοῦ διαλόγου ἡ ἄμεση ὀργανωτική καί παραταξιακή σύνδεση ὀδήγησε σέ μαρasmus τά σωματεία, ὅπου σάν κυρίαρχα θέματα δέν μπαίνουν τά προβλήματα τῶν εργαζομένων ἀλλά ποιός θά ἐλέγξει κάτι ἢ θά ἀπομονώσει τόν ἄλλον.

Πρέπει νά καταλάβουν ὅλοι πῶς μόνο μέ δημοκρατική λειτουργία θά μπορέσουν νά μαζικοποιηθοῦν τά σωματεία. Πρέπει ἰδιαίτερα ἡ ΕΣΑΚ νά καταλάβει ὅτι δέν μπορεῖ νά λείπει ὅτι μόνο αὕτη εἶναι ἡ συνεπής παράταξη που ἐκπροσωπεῖ τήν ἐργατική τάξη, εἴτε αὐτοί που τήν καθοδηγοῦν νά θεωροῦν τόν ἑαυτό τους "A PRIORI" σάν μόνο κατὰ διαφιλονίκητο ἐκφραστή τῆς τῆς ἐργατικῆς τάξης. Πρέπει νά καταλάβουν ὅτι καί οἱ ἄλλοι εἶναι ἐξ ἴσου τοῦλάχιστον συνεπείς ἐκφραστῆς τῶν εργαζομένων, ἐξ ἴσου ἐκπροσωποῦν μάζες ἐργατῶν καί μόνο ἡ σωστή ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων θά δείξει τελικά ποιός πραγματικά τοποθετεῖται σωστότερα ἀπέναντι στοῦς εργαζόμενους.

